

ZA SLOVY

Jan Morávek
2013

tisk: Lepor Kutná Hora

M

STESKLA SI

Steskla si shůry hvězdná tvář
možná i slza, že zrosila lístky
zelené trsy těch koberců života
mámivé stonky všech zelených břehů
steskla si shůry hvězdná tvář
a možná, že rosa tím symbolem breku.

Steskla si ze dna zemská tvář
možná i slza, že zakletá v mlhu
zhalila světelné letokruhy nebes
žahavé prsty, jímž však až daleko
skrytí jsme v letitých světelných metrech.
Steskla si ze dna zemská tvář
a možná, že mlha tím symbolem breku.

Steskla si dívka
zakletá v trnoví rosy a mlhy
a neměla kam plakat
všude bylo až moc slz.

PLAMENY VE VŘAVÁCH

Půldne běl sbral za svůj děl
v nicotné vřavě mámivé opery
jež vzešla půlí z mraku,
půlí z ctnostného tikání
táhnouce blíž tmavé období dne.

Vy, kapky nudné
nač běsníte
stanouce se hromosvody
přitahující světelných her bleskoví.
Ach, dal na klení bych se
byť pouhým člověkem jsem.

Sténavé klasy přímých těch krupějí
proč jen tak vroucně se rozbíjíte
o pevná podloží stropů
co vzkřísila nás do života,
proč lámete v přílišné snaze
květoví a listoví našich krás.
Nač běsníte?
Zač?

Snade sepral bych se s vaší mocí
s mocnostmi jimiž udáváte způsob bytí
avšak s těžkou potázal bych se, tuším.
A proto dík, že alespoň srdcí plameny
mohou dál ve vašich vřavách plát.

VYKŘIKLA RŮŽE VADLÁ

Vykřikla růže vadlá
v záhonu nejkrásnějších stonků,
že opět, zpět je vlnadná
to z davu snících zvonků
co se kolébatě větrem braly
ozývalo se.
Ostatní květy co chvíli
přikývly z též samé síly.

Vykřikla růže vadlá
zvnitř lánů srpnových trav
pro jiné, že jest jen vlnadná
nikol pro podivný zdejší dav
strojených stvolů v kulisách bodláčí.
Zaplakala.

Ostatní rostenci co chvílí
přítakali a odsoudili
ji, že vznést troufla si v svět
ramenem trnitým zrudlý svůj květ
nejkrásnější.

Vykřikla růže vadlá
prý, že dávno je vнадná
zas a pláč rosy jen
zná, že po noci, v den
zní třpytem lístků květních
v zástupech jiných, v barvách letních
něžných těch melod plných vůní
nejkrásnějších.

Volala, plakala růže vнадná.

V STINNÉ MLZE

V stinné mlze monumentu
vášnivých všech přejí
stála nahá, posmutnělá.
S prosbou žít.

Bolavé tahy vodních prutů
ctívaly ji nadějí
by vyslyšela mdlý vol těla.
Prosbu žít.

V pramenech vlasů si
konečky prstů zkoušela být
v nicotném povzdechu
pod bičem přejejí
zkoušela snít
za pěvu rtových strof studených
toužila chtít.

V stinné mlze monumentu
vašnivých všech přejejí
nahá,
posmutnělá
stála
s prosbou žít.

Zkoušela být
zkoušela snít
toužila chtít.

POUŤ

Zas přijela pouť.
Tisíce světél rozhádalo se
v tom každoročním smráčném dni
jenž sem tam volnost dal
snad miliardě zvědavých kapek
majících za život svůj jednou
dar pohlédnout k nám dolů.

Drobené melodické i nemelodické střepy
třely těly tónů
se, vrývaly se v sebe
zvaly touhy dětských očí
zrcadlící magii
všech nadelidských snů.

Všech malých botek poodřené paty
v rukou motané barevné vaty
texty srdcí z perníků
slastná vůně kotlíků
pod nimiž plamen tančí.

Zas přijela pouť.
Jedniná možnost
dotknout se labutích křídel.

VE POKOJI SLIBŮ

Zůstal jsem sám
ve pokoji slibů
v rozích se kryly
a studem rudly
v stínech se krčily
s vážností chudly
při mojem pohledu
ztrácely glanc.

Ústříčné perly
jich hrdelních známek
pozbyly třpytu
v té seanci nás
z barevných přání
a doteku snů
jen pouhé střepy
co bez blahobytu
zasety v půlnoční strop.

Zůstal jsem sám
ve pokoji slibů
v rozích se tísnily
a studem rudly
při stínech mlčky
s vážností chudly
upřený pohled můj
zabavil je slov.

MŮJ HLAS

Byla podivná to chvíle jen
kdy přestal hlas můj býti oblíben
při otevřené knize - z lásky
vždy předčítal já ony řádky
tobě, tys ' je slýchala
do mezivětí' dýchala
a mocná síla jedné strany
tehdy vyhnala mne ze zahrady
kde já kvetl pro tvůj cit
touhou navěky se zaklínit.

Byla podivná to chvíle jen
jak sen co nikdy nedosněn
chtěl ukončit to poblouznění
dočkati se probuzení
s víčky složenými na listech
třebas na větě za níž tvůj dech
burcovat mi bude hlas
hlas, by vzňal se v řádcích zas
a cestou nekonečnou slovy hořel
a láskou naši nikdy nedohořel.

Žel, zapřít nelze přec jen onen den
v němž hlas můj přestal býti oblíben
na retech slz chuti jako hrdla slánky
a já smím předčítat jen prázdné stránky.

SLANÉ RTY

Slané rty a příliš silný
vítr lásku rozehnali
ti dva mořští snoubenci
co se blíže ještě nepoznali
lásku něžných úmyslů
při voru, při veslu.

Matně šedé skalné hory šly v kulisném vlnobití
rosily se atakem v svém poodkrytém týlu
a vor byl prázdný, zvrácen dnem vzhůru
a pod sebou srdcí v nichž lásky jen kýlu.

DVA HROBY

Vločných chladů mdlelo
ze dna vesmíru v den minulý.

Zmizel i sad rytých starců
asi kameny se svinuly.

Pro hřejivé teplo boků
svojich, jenž tak planuly.

(Láskou).

PAMATUJI

Pamatuji vašeň
rozčesané aleje milenců
bílé lístky zvolna hynoucích květů
snášejíci se na postele slehaného trávoví.

Bludné cesty trsy vysokými
ta nekonečná bludiště polních labyrintů
v období těch nejvyšších kukuřicných keřů.

Moře daleko,
přec mořem každý rybník
pro dětská měřítka rozlehlostí
a mořem snad i dětská nekonečnost
jež není zvyklá ptát se na čas.

Vzpomenuto pro vášeň.
Vášeň času co mihla se nám životy
kdys nekonečná světů našich pouť
s tolika labutími přelety.

Vzpomenuto pro vášeň.
Malebnou krajinu zahrad bez konce
kde potulné včelstvo hájící svůj hrad
a my tam, kdes v koncích těch alejí.
V slehaných travách
haleny lístky hynoucích květů.

Možná lépe než dnes
věděli jsme co je láska.

V NÁPĚVU

V nápěvu nedočkavých ranních zobců
procitlo v přirozeném hbitu
zrcadelné listoví.

Zbylo pár tmy par
někde v koutech pokoje
zbylo pár pocitů noci, ještě v podkroví.

Zlomené pero barvicí čern
vypsaná tuš jeho vlila pud jitra
vlila svět světla
odstínila pleť
- noci nitra.

Nápěvné hlaholy dávaly všanc
čerstvých vět nápadů zobcoví
položíš k oltáři dne vlastní šarm
svit co jej tvoří - odpoví.

Čtu z tvojich retů jak v mráкотné knize
splétám v nich uzloví nadějí
avšak těch uzlíků viděti mizet
je, přestanu čísti, raději.

BARVA

Nemohu vyhnat onu barvu hlasu
sršící do útrob mojich sluchovodů
nemohu zbavit se té závislosti
v úmornou touhu slyšeti tě zas.

Jakoby zamrzl můj lidský smysl
při jinak hřejné cestě žitím
brány slov byt' dávným odemčeny
jen těm v barvách tehdejšího jitra.

Nemohu vyhnat onen čas
jitřní vlnky jenž po nás se slévaly.

Nemohu vyhnat onen čas
kdy naše srdce sténaly.

Stál slyším onu barvu
cítím oněch chvíl
kdybych jen pro tehdy směl
bych těch v časech chvíl
zastavil.

DÍVKA ZATOULANÁ

Snila si ve vlastní náruči
překrásná dívka rusá
oproti mému pohledu
tvář má však jen pro ní kusá.

Klecněný dech můj i se slovy
nicotná touha též vřena
rusým tím pramenem ob čelo
dlouhým tak, brada jí dřená.

Nevidný polibek skryla si
snade pro jinakou chvíli
neb ve rtech jenž ústa svíraly
dost ku němu vřelo síly.

Mamem jen nadmocným ta dívka
byla mi, rvu si ji z mysli
týden, dva, přec naň zas obrazy
nezvány ku mne přišly.

Však snila si ve vlastní náručí
rusá a krásná panna
duše však brouzdává jinudy
v tu dobu zatoulaná.

PRO POHÁR RADOSTI

Pro pohár radosti pil jsem
topil se v starostech vína
jenž vnuknout mu ráčili přede lety
v řádcích starostliví vinaři.

Pil jsem a k poháru onomu dostat se nemoh'ť
taková vstřícnost jest návdavkem strastí
co člověku vlastní.

Pro pohár radosti pil jsem
a myšlenky mé patříc tobě
nedaly nahlédnout mi pod klidnou hladinu
toliko touženou.

Padaví opilci snadnou maj práci
nemaje důvody topí se v dnech, nocích, snech
hltají lkajíce se, chlast je steh.

Proč tedy nesšíje srdce mé?
Proč v dvanáctých časech nočních
zlomené ho necelí, stejně jako jiným bláznům
však vím - ti již sami zlomeni zcela.

Pro pohár radosti pil jsem
lokal to rudé vinné sucho
myslel při tom na tebe.
Kdyby jens' věděla
jak těžké je upít se v závoji lásky
jenž trhl se z dlani.

Pro pohár radosti piji.

SVÉ SLZY

Hutné své slzy noci
hutné, do jitra utírám
marní mí básnivi soci
jež v knihách vášnivé prostírám.

Poetika s kouzlem bázně
opomněna v svitu tmy
zvláštní jen zálibu v básně
kdos bez rozmyšlení vnuknul mi.

Po nocích, přes tmy city jsou
silné jak srdeční sval
při jitru vábivé nepojdou
blíže, jak kdybych je nepozval.

Marní mí básnivi soci
marní vy básnivci
hutné své slzy já noci
zas utřít v jitro chci.

TA DLAŇ

Kde vzala se slunečná dlaň mezi oblázky
z lidského ticha co náhle ožilo
dlaň hbitá na dotek
jakby dávno zapomenuta v tom kamení.

Bílé prsty, co vracet slunce lesk zvyklé byly
při delším dotyku, jakoby lásky se snad bály
vždy se zapouzďily
a odmítavě dusily vlastním sevřením.

Otevřte se mi,vy měkké prsty plné slunce,
plné hřejivé bázně, jež dál měníte ve touhu,
moji touhu.

Nechte dotek můj být
a pokud sevřítí se budete chtít,
prosím, jen s dlaní mou uvnitř.